

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 895/05
04.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дреџун и Горана Чавлине, чланова већа, и саветника Небојше Павловића, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела разбојничке крађе из чл.167. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду К.207/04 од 16.12.2004. године, у седници већа одржаној дана 04.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним уважањем жалбе браниоца оптуженог АА ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ у погледу одлуке о казни пресуда Окружног суда у Београду К.207/04 од 16.12.2004. године, тако што Врховни суд оптуженог АА, за кривично дело разбојничке крађе из чл.167. став 1. Кривичног закона Републике Србије за које је оглашен кривим том пресудом, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 3 - три месеца, у коју ће се урачунати време проведено у притвору од 26.01. до 11.02.2004. године, док се у осталом делу жалба браниоца оптуженог ОДБИЈА као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду К.207/04 од 16.12.2004. године, оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела разбојничке крађе из чл.167. став 1. КЗ РС и за исто осуђен на казну затвора у трајању од 4 - четири месеца у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.01. до 11.02.2004. године. Сем тога, том пресудом је још одлучено да се оптужени ослобађа дужности плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала.

Против означене пресуде Окружног суда у Београду жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битних повреда одредаба ЗКП, непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног закона, са предлогом да Врховни суд уважањем жалбе укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац је у поднеску Ктж. 1041/05 од 26.05.2005. године, предложио Врховном суду да одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог АА и потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је у седници већа размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао и у смислу чл.380. ЗКП, па је по оцени навода и предлога у изјављеној жалби и става Републичког јавног тужиоца из цитираног поднеска, нашао:

У првостепеном поступку нису учињене нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка а ни повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени, у смислу чл.380. ЗКП пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.368. став 1. тач.11. ЗКП, јер жалбени суд налази да првостепена пресуда није донета повредом поступка ове врсте. Наиме, противно наводима у жалби, пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Стога се у жалби неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, што је питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

У суштини се жалбом браниоца оптуженог АА првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези са тим повредом кривичног закона, тако што се указује да првостепени суд није правилно ценио изведене доказе и одбрану оптуженог АА, те да је стога погрешно утврдио одлучне чињенице везане за постојање предметног кривичног дела и кривичне одговорности, а што је све условило и повредом кривичног закона.

По оцени овога суда, неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог АА којим оспорава првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд свестрано и правилно ценећи изведене доказе, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривично правној ствари и наведено образложење у првостепеној пресуди у свему прихвата и жалбени суд, те на исто упућује.

Наиме, да је оптужени АА починио радње описане у изреци побијане пресуде, произилази из исказа сведока оштећеног ББ, датом у истражном поступку, даље, исказа сведока полицајца ВВ и ГГ, потврда о привремено одузетим и враћеним предметима од 21.10.2003. године и из извештаја лекара специјалисте Клинике за максилофацијалну хирургију од __.2003. године, што се све међусобно уклапа, па су код таквог стања ствари жалбени наводи браниоца оптуженог, засновани на ставу да је требало веровати у одбрану коју је изнео оптужени а која одбрана се делимично потврђује измењеним исказом сведока оштећеног ББ датом на главном претресу, оцењени као неосновани. Сем тога, када се имају у виду одбрана оптуженог и искази сведока полицајца, којима је оштећени непосредно након критичног догађаја изнео шта се у критичној ситуацији догодило, те да је оштећени и пред истражним судијом изнео исто оно што је казао и полицајцима, онда је очигледно да је измењени исказ оштећеног на главном претресу прилагођен одбрани оптуженог, а ради избегавања односно умањења кривичне одговорности оптуженог АА, што све првостепени суд правилно закључује и о свему томе у својој пресуди даје детаљне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, по оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно извео закључке о правној оцени радњи оптуженог АА, па је правилно одлучио о његовој кривици и правном квалификацијом из чл.167. став 1. КЗ РС, правилно је примењен закон, јер се у радњама овог оптуженог стичу објективна и субјективна битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, па су стога жалбени наводи браниоца оптуженог којим оспорава првостепену пресуду због повреде кривичног закона, а засновани на ставу да је пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка и уз непотпуно и неправилно утврђено чињенично стање, оцењени као неосновани жалбени наводи.

По оцени овога суда, неосновани су и жалбени наводи браниоца оптуженог АА, да оптужени у критичној ситуацији није применио силу која је у кривично-правном смислу потребна да постоји код кривичног дела разбојничке крађе из чл.167. КЗ РС.

Ово зато, јер постојање силе у смислу чл.167. КЗ РС, претпоставља употребу физичке, механичке или друге снаге итд., које објективно посматрано, могу да спрече друго лице у предузимању радње према извршиоцу крађе да би га онемогућили у задржавању украдене ствари, па стога када се има у виду да је оптужени АА, који је затечен у крађи, успео да задржи украдену ствар - чоколаду, тако што је пружио физички отпор оштећеном ББ, који отпор је, наравно, подразумевао употребу физичке снаге и када се има у виду да је оптужени том приликом нанео и повреде оштећеном по бради у виду хематома, онда поуздано произилази да је оптужени у критичној ситуацији употребио силу, која је у смислу чл.167. КЗ РС довољна за постојање тог кривичног дела.

С обзиром да жалба браниоца оптуженог АА, изјављена због битних повреда одредаба ЗКП, непотпуно и

неправилно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног закона у себи, сходно чл.388. ЗКП садржи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд је испитао првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији.

По оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно утврдио све околности које су од значаја за изрицање казне и исте навео у својој пресуди, међутим, тако утврђеним околностима првостепени суд није дао адекватан значај када је оптуженог АА за извршено кривично дело разбојничке крађе из чл.167. КЗ РС осудио на казну затвора у трајању од 4 - четири месеца, у коју ће се урачунати време проведено у притвору, с обзиром да, због друштвене опасности извршеног кривичног дела и степена кривичне одговорности оптуженог, таква казна превазилази степен друштвене опасности извршиоца кривичног дела, те је због тога већа него што је то нужно са становишта сврхе кажњавања.

Стога је Врховни суд делимични уважавањем жалбе браниоца оптуженог АА, преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, тако што је оптуженог АА за извршено већ цитирано кривично дело из чл.167. став 1. КЗ РС, осудио на ублажену казну затвора у трајању од три месеца, у коју ће се урачунати време проведено у притвору, налазећи да је таква казна сразмерна друштвеној опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог, те да је таква казна у конкретном случају довољна и нужна да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл.5. став 2. ОКЗ, постигне сврха кажњавања из чл.33. истог закона.

Из изнетих разлога, а на основу чл.388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Небојша Павловић, с.р Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

вг